अथ पश्याम्यहं पार्थान् प्राप्तानिह कथञ्चन । पुनः शोषं गमिष्यामि निरम्बुर्निरवग्रहः ।
विषमुद्बन्धनं चैव शस्त्रमग्निप्रवेशनं । करिष्ये न हि तानृद्धान् पुनर्द्रष्टुमिहोत्सहे ।
॥ शकुनिरुवाच ॥ किं वालिशमतिं राजन्नाश्रितोऽसि विशाम्पते । गतास्ते समयं कृत्वा नैतदेवं भविष्यति ।
सत्यवाक्ये स्थिताः सर्व्वे पाण्डवा भरतर्षभ । पितुस्ते वचनं तात न ग्रहीष्यन्ति कर्हिचित् ।
अथ वा ते ग्रहीष्यन्ति पुनरेष्यन्ति वा पुरं । निरस्य समयं सर्व्वे पणोऽस्माकं भविष्यति । १९५
सर्व्वे भवामो मध्यस्था राज्ञश्छन्दानुवर्त्तिनः । छिद्रं वङ्ग प्रपश्यन्तः पाण्डवानां सुसंवृताः ।
॥ दुःशासन उवाच ॥ एवमेतन्महाप्राज्ञ यथा वदसि मातुल । नित्यं हि मे कथयतस्तव बुद्धिर्हि रोचते ।
॥ कर्ण उवाच ॥ काममीक्षामहे सर्व्वे दुर्योधन तवेप्सितं । ऐकमत्यं हि नो राजन् सर्व्वेषामेव लक्षये ।
नागमिष्यन्ति ते धीरा अकृत्वा कालसंविदं । आगमिष्यन्ति चेन्मोहात् पुनर्द्यूतेन तान् जय ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवमुक्तस्तु कर्णेन राजा दुर्य्योधनस्तदा । नातिहृष्टमनाः क्षिप्रमभवत् स पराङ्मुखः । २००
उपलभ्य ततः कर्णो विवृत्य नयने शुभे । रोषाद्दुःशासनञ्चैव सौबलञ्च तमेव च ।
उवाच परमक्रुद्ध उद्यम्यात्मानमात्मना । अथो मम मतं यत्तु तन्निबोधत भूमिपाः ।
प्रियं सर्व्वे करिष्यामो राज्ञः किङ्करपाणयः । नचास्य शक्नुमः स्थातुं प्रिये सर्व्वे ह्यतन्द्रिताः ।
वयन्तु शस्त्राण्यादाय रथानास्थाय दंशिताः । गच्छामः सहिता हन्तुं पाण्डवान् वनगोचरान् ।
तेषु सर्व्वेषु शान्तेषु गतेष्वविदितां गतिं । निर्व्विवादा भविष्यन्ति धार्त्तराष्ट्रास्तथा वयं । २०५
यावदेव परिद्यूना यावच्छोकपरायणाः । यावन्मित्रविहीनाश्च तावच्छक्या मतं मम ।
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा पूजयन्तः पुनः पुनः । वाढमित्येव ते सर्व्वे प्रत्यूचुः सूतजं तदा ।
एवमुक्त्वा सुसंरब्धा रथैः सर्व्वे पृथक् पृथक् । निर्ययुः पाण्डवान् हन्तुं सहिताः कृतनिश्चयाः ।
तान् प्रस्थितान् परिज्ञाय कृष्णद्वैपायनः प्रभुः । आजगाम विशुद्धात्मा दृष्ट्वा दिव्येन चक्षुषा ।
प्रतिषिध्याथ तान् सर्व्वान् भगवान् लोकपूजितः । प्रज्ञाचक्षुषमासीनमुवाचाभ्येत्य सत्वरं । २१०
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि आरण्यकपर्व्वणि व्यासागमने सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥
॥ व्यास उवाच ॥ धृतराष्ट्र महाप्राज्ञ निबोध वचनं मम । वक्ष्यामि त्वां कौरवाणां सर्व्वेषां हितमुत्तमं ।
न मे प्रियं महाबाहो यद्गताः पाण्डवा वनं । निकृत्या निकृताश्चैव दुर्योधनपुरोगमैः ।
ते स्मरन्तः परिक्लेशान् वर्षे पूर्णे त्रयोदशे । विमोक्ष्यन्ति विषं क्रुद्धाः कौरवेयेषु भारत ।
तदयं किन्तु पापात्मा तव पुत्रः सुमन्दधीः । पाण्डवान्नित्यसंक्रुद्धो राज्यहेतोर्जिघांसति ।
वार्य्यतां साध्वयं मूढः शमं गच्छतु ते सुतः । वनस्थांस्तानयं हन्तुमिच्छन् प्राणान् विमोक्ष्यति । २१५
यथाहि विदुरः प्राज्ञो यथा भीष्मो यथा वयं । तथा कृपश्च द्रोणश्च तथा साधुर्भवानपि ।
विग्रहो हि महाप्राज्ञ स्वजनेन विगर्हितः । अधर्म्ययशस्यञ्च मा राजन् प्रतिपद्यथाः ।
समीक्षा यादृशी यस्य पाण्डवान् प्रति भारत । उपेक्ष्यमाणा सा राजन् महान्तमनयं स्पृशेत् ।
अथ वाऽयं सुमन्दात्मा वनं गच्छतु ते सुतः । पाण्डवैः सहितो राजन्नेक एवासहायवान् ।